

РЕШЕНИЕ

№ 2149

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Петър Милев

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20231100500423 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20049161/20.07.2022г., постановено по гр.д. №35878/2020г. по описа на СРС, 81 състав, е осъдена Н. Г. П. да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.79, ал.1, пр. 1 от ЗЗД във вр. с чл.149 то ЗЕ сумата от 434,38 лева, представляваща дължима главница за потребена топлинна енергия за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното плащане, сумата от 125 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от 15.09.2017г. до 16.07.2020г., сумата от 9,90 лева, представляваща дължима главница за доставена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното изплащане, които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. „***** 1“, ***** , като е отхвърлен искът за цената на доставена от дружеството топлинна енергия до пълния предявен размер от 810,61 лева, искът за лихва за забава по пълния предявен размер от 179,02 лева, искът за цена за дялово разпределение до пълния предявен размер от 13,19 лева и искът за сумата

3,55 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.05.2017г. до 16.07.2020г. Осъден е В. Д. П. да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.79, ал.1, пр. 1 от ЗЗД във вр. с чл.149 то ЗЕ сумата от 96,53 лева, представляваща дължима главница за потребена топлинна енергия за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното плащане, сумата от 27,78 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от 15.09.2017г. до 16.07.2020г., сумата от 2,20 лева, представляваща дължима главница за доставена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното изплащане, които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. „***** 1“, *****), като е отхвърлен искът за цената на доставена от дружеството топлинна енергия до пълния предявен размер от 187,06 лева, искът за лихва за забава по пълния предявен размер от 41,31 лева, искът за цена за дялово разпределение до пълния предявен размер от 3,04 лева и искът за сумата 0,81 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.05.2017г. до 16.07.2020г. Осъдена е Б. А. П. да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД на основание чл.79, ал.1, пр. 1 от ЗЗД във вр. с чл.149 то ЗЕ сумата от 48,26 лева, представляваща дължима главница за потребена топлинна енергия за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното плащане, сумата от 13,89 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от 15.09.2017г. до 16.07.2020г., сумата от 1,10 лева, представляваща дължима главница за доставена услуга за дялово разпределение за периода от м.07.2017г. до м.04.2018г., ведно със законната лихва, считано от 06.08.2020г. до окончателното изплащане, които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж.к. „***** 1“, *****), като е отхвърлен искът за цената на доставена от дружеството топлинна енергия до пълния предявен размер от 124,71 лева, искът за лихва за забава по пълния предявен размер от 27,54 лева, искът за цена за дялово разпределение до пълния предявен размер от 2,03 лева и искът за сумата 0,54 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за дялово разпределение за периода от 01.05.2017г. до 16.07.2020г. Осъдени са на основание чл.78, ал.1 от ГПК Н. Г. П., В. Д. П. и Б. А. П. при условията на

разделна отговорност да заплатят на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 657 лева – разноски за държавна такса, депозити за експертизи, държавни такси за съдебно удостоверение и юрисконсултско възнаграждение в производството. Осъдена е на основание чл.78, ал.3 от ГПК „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на адв. И. Джаджарова сумата от 146,25 лева, представляваща възнаграждение за осъществено процесуално представителство по делото.

Постъпила е въззивна жалба от ответниците В. Д. П., Н. Г. П. и Б. А. П., чрез пълномощника адв. И. Джаджарова, срещу решението в осъдителната му част, като се излагат оплаквания, че в обжалваната му част решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на действащите процесуални и материални норми. Ищецът не установил наличието на облигационна връзка между страните, поради което неправилно било прието, че ответниците се явяват потребители на топлинна енергия по смисъла на действащото законодателство. По отношение на ответницата Б. П. решението се явявало недопустимо, поради което следвало да бъде обезсилено, а производството по отношение на нея да бъде прекратено, тъй като същата не се явявала наследник на Д. П.. Ищецът не доказал, че ответниците са собственици или ползватели на процесния топлоснабден имот. Не се установила облигационна връзка между страните, поради което не можела да бъде ангажирана отговорността им за заплащане на процесните задължения. Поради изложеното молят решението да бъде отменено в обжалваната част и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен отговор по жалбата от насрещната страна „Топлофикация София“ ЕАД.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна

материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с предявени от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Н. Г. П., В. Д. П. и Б. А. П. осъдителни иски с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за присъждане на вземания за ползвана топлинна енергия, такса за услуга дялово разпределение и мораторна лихва върху тях, начислени по аб. №80939.

Спорно между страните в настоящото производство е дали между тях е било налице през процесния период договорно правоотношение за доставка на топлинна енергия.

Съгласно нормата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г. всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период м.05.2015г. – м.04.2018г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГТК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по

силата на договорно правоотношение с лица, извън посочените в чл. 153 ЗЕ, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153. ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Ищецът свързва качеството на ответниците на потребители на топлинна енергия за битови нужди с качеството им на собственици на топлоснабден имот. В конкретния случай независимо, че не са представени от ищеца преки доказателства, удостоверяващи правото на собственост на ответниците върху имота, въззивният съд намира, че по делото са налице други писмени доказателства – молба за вписване на законна ипотека за обезпечаване на вземания по отпуснат заем за жилищно строителство на Д. В.ев П. и Н. Г. Г., и молба от Д. В.ев П. за заличаване на учредената ипотека върху процесния ап.*****, ж.к. „***** 1“, които макар и по косвен път обосновават категоричен извод, че Н. Г. Г. и наследодателят на останалите ответници Д. В.ев П. са били собственици на имота през процесния период, поради което изложените в тази връзка възражения във въззивната жалба се явяват неоснователни. Неоснователно е и поддържаното възражение, че ответницата Б. А. П. не е наследник на Д. В.ев П., тъй като от приетото като доказателство

по делото удостоверение за наследници изх. №РМЛ20-УФ01-401/2020г., издадено от СО, район *****, се установява, че Д. В.ев П. е починал на 27.11.2014г., като е оставил за свои наследници по закон съпругата си Н. Г. П. и синовете си В. Д. П. и Г. Д. П.. Последният е починал на 17.02.2020г., като е оставил за свои наследници по закон съпругата си Б. А. П. и майка си Н. Г. П.. Поради това неоснователно се явява възражението на ответницата Б. А. П. за липса на процесуална легитимация, тъй като същата е придобила право на собственост върху идеални части от процесния топлоснабден имот на основание наследствено правоприемство от съпруга си Г. Д. П..

Поради това въззивният съд приема, че през процесния период ответниците са били битови клиенти за доставка на топлинна енергия по смисъла на §1, т.2а от ДР на ЗЕ, аб. №80939.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия.

Поради изложеното и с оглед елемента на административно регулиране в чл.150 от закона, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия. Дори и да се прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището, съгласно изричната норма на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ ответникът остава потребител на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост. Съобразно становището, възприето в мотивите на ТР №2/2016г. на ОСГК на ВКС поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права

върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него.

С оглед на така действащата нормативна уредба следва да се приеме за установено, че за ответниците като собственици на топлоснабдения имот е възникнало задължение по силата на закона и договор при общи условия да заплащат на ищцовото дружество количеството подадена топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

За установяване доставката на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната от ищеца цена, са представени по делото писмени доказателства са изслушани и приети в първоинстанционното производство заключение на съдебно-техническа и съдебно-счетоводни експертизи.

От заключението на вещото лице по съдебно - техническата експертиза, което съдът кредитира, се установява, че дължимите суми за доставена в имота на ответника топлинна енергия са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката, т. е. спазени са изискванията на действащите технически правила и норми. Установява се още, че от отчетеното количество топлинна енергия са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция. Установява се и обстоятелството, че в процесната сграда – етажна собственост няма техническа възможност за прилагане на системата за дялово разпределение, тъй като има еднотръбна вътрешно отоплителна инсталация. потребителите нямат сключен договор за дялово разпределение и съответно не са монтирали индивидуални топлоразпределители на радиаторите си. Разпределението на топлинна енергия между потребителите в СЕС се извършва от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД при спазване на чл.61, ал.2. Според вещото лице в процесното жилище не е имало отоплителни тела. В имота се ползвала топла вода и имало два водомера на топла вода, по които се отчитал разходът. За процесния период ищецът отчитал водомерите в имота. По време на документите били попълнени документи за главен отчет, подписани от потребител. Отчетите били отразени коректно в изравнителните сметки. Извършвано било от ищеца дялово разпределение на топлинна енергия в

съответствие с действащата нормативна уредба, като били издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №80939. От заключението на СТЕ се установява и стойността на доставената топлинна енергия през исковия период, която възлиза общо на 1126,28 лева. Първоинстанционният съд е разгледал направеното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност и правилно е определил непогасените по давност вземания по период и размер. Поради изложеното, решението на първоинстанционния съд в частта, с която е уважен предявеният иск за стойността на доставената топлинна енергия, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Във въззивната жалба липсват съответни доводи за неправилно приложение на материалния закон от СРС относно уважените претенции за дялово разпределение и мораторна лихва, поради което и на основание чл. 269 ГПК този въпрос стои извън пределите на въззивния контрол и не следва да се обсъжда.

Поради съвпадане на крайния извод на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, във вр. с чл. 273 ГПК, разноски се дължат на въззиваемата страна, която обаче не е подала отговор на въззивната жалба и не е била представлявана от процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание пред въззивния съд, поради което съдът намира, че разноски за юрисконсултско възнаграждение не следва да ѝ се присъждат.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-A въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20049161/20.07.2022г., постановено по гр.д. №35878/2020г. по описа на СРС, 81 състав, в обжалваната част.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____